

РЕШЕНИЕ

№ 11172

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **599** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Д. с адрес: [населено място], ул.“Л. А.” № 136, вх. А ет.2, ел.адрес: [електронна поща], тел: 0892 000 007 срещу Решение № 1040-21-788/23.12.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-01762392 от 28.11.2024г. /65 от 23.08.2024г. на ръководител контрол на разходите за ДОО с което е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване, за бременност и раждане.

Иска се отмяна на оспорваният акт и на потвърденото с него разпореждане, поради: Допуснато нарушение на процесуалните правила – чл.35 и чл.36 АПК, в подкрепа на което се позовава на практика на административне съдилища в страната.

Неправилна преценка на качеството осигурено лице с оглед зялата приложима нормативна база и спецификите на трудовоправния и статус.

Ответната страна – директора на ТП на НОИ С.-град изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с обективиранияте в постановеното от него решение, които ще бъдат възпроизведени в относимата си част по-долу:

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В

съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118 ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални предпоставки.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази:

С процесно обжалваното решение, директора на ТП на НОИ С.-град е установил от фактическа и приел от правна страна, че във връзка с декларация за изплащане на парично обезщетение по чл.50 ал.1 КСО и предвид данните от „Бузаков“ ООД на жалбоподателката се изплатени обезщетения в общ размер на 38 288,22 по болнични листове за периоди- от 08.08.2019г.-16.08.2019г., 02.09.2019-05.09.2019г., от 10.09.2019г.-19.09.2019г., от 20.09.2019г.-29.09.2019г., от 06.01.2020г.-19.01.2020г., 20.01.2020-16.02.2020г., от 17.02.2020г.-15.03.2020г., от 30.03.2020г.-08.04.2020г., от 09.04.2020г.-12.04.2020г., от 13.04.2020-21.04.2020г., от 05.01.2021г.-15.01.2021г., от 16.01.21г.-01.03.21г., от 05.03.21г.-15.04.21г. и от 16.04.21г.-30.05.21г.

Със заповед № ЗР-5-17-01771195/07.10.21г. на р-ля на ТП на НОИ - Р. е възложено извършване на последващ контрол, чиито резултати се обективирани в КП от 25.03.2022г.

Установено е, че „Бузаков“ ООД е със седалище и адрес на управление [населено място], комплекс Д., ет.1, ап.42 дружеството е регистрирало в регистъра на трудовите договори сключен на 23.04.2019г. договор със жалбоподателката на длъжност „мениджър покупко-продажби“ с основен размер на възнаграждението 3000лв. До адреса по седалище на дружеството е изпратено искане за информация, върнато като непотърсено.

Изискана е справка от ТД на НАП-В. за дейността на дружеството, като с отговор от 07.03.2022г. е посочено извършване на проверка, обективирана в Протокол от 01.03.2022г. в рамките на която е установено, че липсват данни за извършвана дейност н периода от 19.06.2009-31.10.2021г. В подадените ГДД по чл.92 ал.1 ЗКПО за 2009г. и 2020г. е декларирана дейност с код 4120 но КИЗД – строителство на жилищни и нежилищни сгради, но не са декларирани приходи за нито една от годините в периода 2009-2020г. За 2010г. и 2015г. са подадени ГДД с които е декларирано, че не е извършвана дейност, а за 2011, 2012, 2013, 2014, 2016, 2017, 2018 2019г. не са подавани декларации по чл.92 ЗКПО. Липсват данни за закупувани материали или получени услуги от подизпълнители, като са установени издадени фактури към дружеството единствено за телефонни и счетоводни услуги. При извършената проверка не е установено, че В. Д. е полагала труд в дружеството, не са представени разчетно-платежни ведомости за заплати, както и доказателства за изплащане възнаграждение за периода от назначаването и 23-.04.2019г. – до м.10, 2021г. Тя е съпруга на едноличния собственик на капитала и за нея са подавани данни за осигуряване в максимален размер за всички месеци от назначаването и, а от дружеството не са внесени дължимите осигурителни вноски и данък по чл.42 ЗДДФЛ, респ. е направен извод, че това дружество е фиктивен осигурител. Видно от представените от ТД на НАП – В. данни за проверката, в нейният ход е извършено посещение на адреса на дружеството и проведен разговор с лицето, живеещо на този адрес, което е заявило, че там не се осъществява дейност от „Бузаков“ ООД. Установено е и, че това дружество не притежава активи с които да осъществява декларираната дейност по строителство.

Тази данни и събраните в хода на проверката на НОИ са обективирани в КП от 25.03.2022г. на контролен орган при ТП на НОИ-Р.. Предвид установената липса на стопанска дейност и доказателства за упражнявана трудова дейност от лицата за които са подадени данни в регистъра на трудовите договори е прието, че за тях не е възникнал осигурително правоотношение. Издадени са задължителни предписания от 25.03.2022г. за заличаване на подадени от дружеството данни по чл.5 ал.4 КСО в т.ч. и за жалбоподателката за периода 24.04.2019г-31.11.2021г. Същите са изпратени по седалище и са получени от управителя Д. Д. на 30.03.2022г., същите не са оспорени, влезнали са в сила, но не са изпълнени. Като следствие са служебно заличени на основание чл.4 ал.10 от Наредба Н-13 от 17.12.2019г.

Седалището на дружеството е променено на 23.11.2022г., с нов адрес – [населено място], [жк], [улица]. При извършен последващ контрол въз основа заповед от 05.12.2022г. е извършена проверка на разходите на дружеството за ДОО, обективирана в КП от 07.03.2022г. Има установен подаден ГФО за 2021г., а срокът за 2022 не е изтекъл към този момент. Установено е, че са подадени уведомления по чл.62 ал.5 КСО за сключени трудови договори със 7 лица, като към момента на проверката едно от правоотношенията – това с В. Д. не е прекратено. В регистъра на осигурени лица са подадени данни само за нея за периода от 12.2021г-01.2023г., като за периода от м.12,2021г. до м.04.2022 са подавани данни без отработени дни а само такива с право на парично обезщетение от ДОО а за периода от м.05.2022г. до 01.23г. са подавани данни с месечен осигурителен доход 3108лв за пълните месеци с отработени дни от м.12.2021г. до край на проверката не са подавани данни за лица осигурени по реда на чл.4 ал.1 т.7 и ал.3 т.2 КСО.

Установено е, че В. Д. е съпруга на управителя Д. Д.. За периода от 12.2021г. до 01.2023г. няма данни за преведени от дружеството осигурителни вноски.

Издадени са задължителни предписания от 05.12.2022г. за представяне финансова и счетоводна документация, като писмата са върнати като непотърсени. С писмо от 17.02.23г. същите са изпратени на управителя чрез ССЕМ и са връчени на 22.03.2023г. В отговор са представени разплащателни ведомости за периода от 11.2021 до момента, трудови досиета за същият период, доказателства за изплатени възнаграждения за този период-касови ордери, документи доказващи наличието на офис за извършване търговска дейност-договор за наем, консумативи, ток, вода, интернет и т.н. включени в цената, доказателства за постъпили приходи в периода 2021-2022г. обуславящи изплащане на възнагражденията, ГДД по ЗКПО за 2021, сигнал до инспектората към НОИ за съставяне неистински КП при предходна проверка, разплащателни ведомости от 12.21-12.22г., разходни касови ордери за изплатени възнаграждения на жалбоподателката за м.05,06,07,08,09,10 и 12 през 2022г., декларации, заявления и заповеди относно трудовото правоотношение, д-р за наем от 05.03.2019г., хронологичен рег-р за периода от 01.01.2021г-31.12.2021, протоколи-решения за направени от управителя допълнителни парични вноски.

Видно от договора за наем, сключен на 05.03.2019г. „Алфа еко 17“ ЕООД предоставя на „Бузаков“ ЕООД за възмездно ползване – офис, фургон с площ 21м² с адрес [населено място], [улица] срещу наем от 10лв. в която се включват всички консумативи. Управител на наемодателя и на наемателя е Д. Д., като е прието, че цената на наема при това с включени консумативи в размер на 10лв. противоречи на нормалната житейска логика.

Изискано е извършване на проверка от ГИТ относно реално упражняване трудова дейност от лицата, наети в „Бузаков“ ЕООД, като в отговор от 29.11.2022г. е посочено, че при посещение на адреса не е установен контакт с работодателя или негов представител. Видно от писмо от 02.02.2023г. на дружеството е извършена проверка от ИА ГИТ в хода на която е представен договор от 23.04.2019г. с В. К. в писмено сведение работодателя е декларирал, че за периода от м.ноември 2021г. до април 2022г. тя е била в отпуск по майчинство.

Изискана е информация и о ТД на НАП-С., като в отговор от 30.12.2022г. е посочено, че дружеството е подало ГДД по ЗКПО за 2021г. с общо декларирани приходи 4400 и разходи – 968,41лв., няма данни за регистрирани фискални устройства, отчетени обороти и търговски обекти. Няма активни банкови сметки. Няма регистрация по ЗДДС.

Поискани са обяснение и от жалбоподателката с изпратени задължителни предписания от 05.12.2022г., като известието за доставяне е върнато като непотърсено. Въз основа събраните данни, обективирани в КП от 07.03.2022г. са издадени задължителни предписания от същата дата за заличаване подадени данни от „Бузаков“ ЕООД за В. Д. Същите са обжалвани, като в хода на обжалването е изпратено искане до ТД на НП – С. за извършване допълнителна проверка. Проверка е образувана и приключила с Протокол от 20.10.2022г., с приложен доклад на инспектор по приходите и обяснения на представляващия Д. Д.. От представената обратна ведомост към 30.04.23г. е установено, че не са осчетоводени ДМА за осъществяване дейността и извършени посещения на адреса за кореспонденция, съвпадащ с този по чл.8 ДОПК, както и на адресите на които според управителя има обекти не са установени управителя, упълномощени лица или служители, не са установени рекламни, указателни или информационни табели за наличието на какъвто и да било обект на дружеството. С оглед осчетоводени приходи са представени отчети за продажби в брой, но нито отчетите, нито представените аналитични извлечения от счетоводни сметки съдържат информация за конкретни клиенти, информация за обекти на които са извършени услугите, кои лица физически са ги извършили. Не са представени първични счетоводни документи във връзка със закупувани материали и/или поучени доставки от подизпълнител. Във връзка с допълнителните парични вноски от едноличният собственик на капитала и решение за необходимост от парични средства и с оглед бъдещи инвестиции не е посочено каква е необходимостта, нито какви ще бъдат инвестициите. Обяснения не са дадени и от управителя в тази връзка. Извършена е и проверка на жалбоподателката, която е дала обяснения, че е работила в дружеството и на домашния си адрес. Провеждала е срещи с клиенти в техни офиси или в заведения. Не е представила конкретни обяснения и документи в какво са се състояли тези срещи, с кои клиенти, сключвани ли са сделки. От НАП не са установени никакви данни да реално извършвана дейност от дружеството за периода от 01.11.2021г-30.04.2023г. Поради това и жалбата срещу задължителните предписания е отхвърлена с решение от 21.12.2023г. на директора на ТП на НОИ.

След влизане в сила на решението от 21.12.2023г. на директора на ТП на НОИ и предвид това, че предписанията не са изпълнени подадените от дружеството данни за периода от 12.2021г до 01.2023г. за В. Д. са служебно заличени на основание чл.4 ал.10 от Наредба № Н-13 от 17 декември 2019г.

На тази база директора на ТП на НОИ и с оспорваният акт е посочил, че пряка последица от заличаване данните по чл.5 ал.4 КСО се явяват неоснователно изплатени

парични средства за гореописаните периоди. В този смисъл и оспорваното пред него разпореждане е квалифицирано като правилно и законосъобразно. Посочено е още, че наличието на сключен трудов договор и подаване данни по реда на чл.5 ал.4 КСО не са предпоставки за възникване осигурително правоотношение и произтичащото от него право на обезщетение, тъй като между двете не е налице идентичност. Осигурителното правоотношение възниква само при упражняване трудова дейност за която се дължат осигурителни вноски, като формалното наличие на трудов договор без реално извършвана дейност не води до възникване на осигурително правоотношение, което да поражда право на обезщетение и в тази връзка са посочени редица решения на ВАС.

С посоченото решение е отправена и референция към решение № 3420 от 16.05.2023г. по адмд. № 9900/2022г. на АССГ постановено във връзка с оспорване на разпореждане на решение от 17.06.2022г. на директора на ТП на НОИ С.-град. С посоченият съдебен акт е прието, че в конкретният случай реалното полагане на труд не се установява от осигурителя „Бузаков“ ЕООД независимо от трудовият договор с В. Д..

В заключение е посочено, че на основание новоустановените факти и обстоятелства, следствие от извършени проверки довели до заличаване данни по чл.5 ал.4 КСО, длъжностното лице по чл.114 ал.3 от КСО е длъжно да съобрази новите обстоятелства и да приложи нормата на чл.144 ал.2 т.2 КСО за издаване оспореното разпореждане.

В тази връзка съдът приема:

По силата на чл.114 ал.2 т.2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане;

Съгласно чл.114 ал.3 КСО за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4.

В настоящият казус Разпореждане № РВ-3-21-01762392 от 28.11.2024г. /65 от 23.08.2024г. е постановено от Д. Я.-З. на която и по силата на Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020г. на ръководителя на ТП на НОИ С.-град е възложено да постановява разпореждания по чл. 114 ал.1 и ал.2 и ал.4 КСО. От своя страна решение № 1040-21-788/23.12.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. е постановено от Т. В., който видно от Заповед № 1712 от 17.08.2015г. на управителя на НОИ е назначен за директор на ТП на НОИ С.-град.

В този смисъл и двата акта се постановени от орган с необходимата компетентност.

Както в посоченото разпореждане, така и в оспореното решение са изложени фактически и правни съображения, обосновка на събраните и възприетите факти и дадената им правна квалификация. В този смисъл същите са в съответствие с изискванията за форма и съдържание.

Макар в жалбата да е налице изрична референция към нарушение на чл.35 АПК, то от съдържанието и не следва наличието на конкретно неизяснен факт или несъбрани доказателства. Освен това съдът съобрази, че при постановяване посочените актове не се установя допуснато нарушение на производствените правила изразяващо се в несъбиране или неоценка на правно значими факти, както и такова довело до ограничаване правото на участие на лицето в производството. В този смисъл не е налице допуснато нарушение на производствените правила обосноваващо отмяна на атакуваният акт.

По същество спорът е материално-правен и се свежда до законосъобразно извършеното заличаване на данни по чл.5 ал.4 КСО и последиците от тях изразяващи се в извод за добросъвестно, но неоснователно получени суми за обезщетение.

Задължителните предписания от 25.03.2022г. за заличаване данните на В. Д. за периода от 24.04.2019г. до 30.11.2021г. подадени по реда на чл.5 ал.4 т.1 КСО са връчени на Д. Д. на 30.03.2022г. Същите са необжалвани.

Задължителните предписания от 07.03.2023г. за заличаване данните на В. Д. за периода 01.12.2021г-31.01.2023г. подадени по реда на чл.5 ал.4 КСО са обжалвани, като с решение № 1040-21-759 от 21.12.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град жалбата е отхвърлена. Решението е връчено по реда на чл.18а ал.10 АПК видно от съобщение от 09.05.2024г., сложено на таблото за обявления в ТП на НОИ С.-град на 10.05.2024г. и свалено на 20.05.2024г. Към съобщението са приложени и три броя известия за доставяне на непотърсена пратка от Български пощи.

По силата на чл.18а ал.1 АПК изпращането на съобщения чрез лицензиран пощенски оператор е надлежен способ за връчване. Посочените съобщения са изпратени към дружеството по адрес съгласно седалище и управление. В този смисъл и съгласно чл.18а ал.10 АПК когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането на който съобщението се смята за връчено.

Нормата на чл.18а ал.7 е обективно неприложима предвид липсата на каквато и да била комуникация с жалбоподателя. Нормата на ал.8 – обективно неприложима поради липса на посочен адрес и последно призван, респ. на посоченият съобщенията се връчват като непотърсени. Нормата на ал.9 – обективно неприложима предвид факта, че управителя, респ. негов пълномощник или служител не е открит на нито един от посочените адреси-надлежно отразено обстоятелство. Извън това лисват данни за представен ел.адрес на който да бъдат изпратени съобщенията.

По силата на чл.18а ал.10 АПК съобщението се счита връчено след изтичане на за срок, не по-кратък от 7 дни. Процесното съобщение на таблото за обявления в сградата на ТП на НОИ С.-град е поставено на 10.05.2024г. и свалено на 20.05.2024г., което позволява да се приеме, че и този срок е спазен. Срещу него не е подавана жалба, респ. обосновано е прието, че съобщението е връчено редовно, а указанията като неоспорени изобщо/не само с оглед срока за това/ са влезнали в сила.

Съгласно чл.4 ал.10 т.3 НОИ подава данни за коригиране/заличаване/възстановяване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени за лицата по чл. 4 и 4а от КСО, когато не е изпълнено в срок влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, а съгласно т.4 и за издадените по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО и влезли в сила задължителни предписания, когато предписанията са за подаване на данни по чл. 5,

ал. 4, т. 1 от КСО, включително и след срока по чл. 8, ал. 1, т. 4.

В този смисъл и ефектът от заличаването се изразява във възприемане на данни за наличието на трудов договор като неподадени по реда на чл.5 ал.4 т.1 КСО.

Отразеното в регистъра на НОИ,след заличаването по силата на задължителните предписания, съответства на изискването на чл.114 ал.2 т.2 КСО, а именно - нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, представени след изплащането на обезщетенията.

Настоящият спор концентрира доказателствената дейност в две направления – наличието на реално полаган труд в полза на т.нар.осигурител и наличието на внасяни осигурителни вноски. В рамките на административната проверка безспорно е установено,чрез надлежни способности,че дружеството не е осъществявало дейност. Всъщност и посредством анализа на данните не просто е установено, че не е осъществявана дейност, а е отречена и хипотетичната възможност такава да е извършвана – предвид липсата на каквито и да било реализирани приходи, извършени разходи за дейността/освен такива за телефон и счетоводни услуги/.

Единственият установен приход за целият период е за 2021г. и е в размер на 4400лв. срещу които стоят разходи в размер на 968,41лв. иначе казано – за цялата година стои разлика от дейността в размер по-нисък от една месечна заплата за жалбоподателката. Към тях следва да се добави и договора за наем в размер на 10лв. с включени консумативи и ток, чиято стойност е напълно необоснована и който е сключен между свързани лица по смисъла на пар.1 т.6 от ДР на КСО и който договор предвид липсата на каквато и да била установена дейност на обекта може да се схваща само и единствено като сключен с цел създаване на впечатление за извършвана дейност или създаване на внушение за намерение за извършване на дейност, но не и за реално осъществявана такава.

Като продължение и в рамките на извършената проверка и отправеното искане до НАП,респ. събраните в хода на проверката на НАП данни,приобщени към производството са изискани обяснения на жалбоподателката, видно от които тя не може да посочи данни нито за реализирани продажби от нея, нито за реализирани такива от дружеството, нито дори за реално провеждани срещи с такава цел. Всъщност не става ясно дори какво е следвало да се продава.

Съгласно чл.74 ал.1 т.3 ДОПК данни, представляващи данъчна и осигурителна информация, се предоставят по писмено искане на главния прокурор, управителя на Националния осигурителен институт или директора на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт и др... Същите данни са надлежно протоколирани.

Протоколите от своя страна имат характер на официални свидетелстващи документи съгласно чл.179 ГПК. Посочената разпоредба гласи,че официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. В този смисъл надлежно протоколираните проверки от данъчните органи,съобразно надлежно изискана информация от директора на ТП на НОИ представляват източник на информация върху който могат да се изградят правно валидни конструкции. Изводите от посочените проверки не са опровергани в рамките на настоящото производство. В т.ч. и самата жалбоподателка не излага твърдения разколебаващи или поне налагащи допълнителна проверка относно факта на реално осъществявана от нея дейност.

Доколкото правоотношението във връзка с осигурителния контрол се развива само между осигурителя и администрацията, респ. осигурените лица не участват, то в рамките на процесното административно производство жалбоподателката е разполагала и понастоящем в съдебното производство още разполага с възможността да представи оборващи доказателства или поне да изложи твърдения обосноваващи необходимост от допълнителна проверка. Липсата на такива налага еднозначно извод, че същата не е осъществявала дейност при осигурителя и данните за нея са били подавани от дружеството на съпруга и с цел получаване на осигурителни плащания. Доколкото самата тя не може да се схване за недобросъвестна в подобна хипотеза, следва да се приеме, че същата е получавала сумите добросъвестно, но неоснователно. Всъщност, ако жалбоподателката беше изложила подобни твърдения или представила някакви доказателства в тази посока съдът не би зачел правният ефект на заличаването на данните доколкото както подаването на данните, така и тяхното заличаване са действия извън и без участието на осигуреното лице и върху които то не може да влияе нито пряко, нито косвено. От своя страна – доказването на получаване възнаграждение и най-вече – доказването на реално полаган труд в съответствие с трудовия договор са обстоятелства, чието доказване е изцяло в правната сфера на жалбоподателката.

Върховния административен съд се е произнасял нееднократно, че Сключването на трудов договор и подаването на информация в Регистъра на осигурените лица (РОЛ) за осигуряване, без лицето да е извършвало трудова дейност, за която да подлежи на осигуряване по КСО, не е достатъчно основание, за да се счита то за осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, и не поражда правото му при настъпване на осигурителен риск да получава осигурителни плащания. Поради това неоснователно изплатените суми за обезщетения следва да бъдат възстановени от С. в бюджета на ДОО./виж Решение № 79 от 8.01.2025 г. на ВАС по адм. д. № 4506/2024 г., VI о, Решение № 12065 от 11.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1988/2024 г., Решение № 12068 от 11.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 8216/2024 г., Решение № 6254 от 22.05.2024 г. на ВАС по адм. д. № 6471/2023 г., и др/.

Нещо повече – ВАС е подчертал ясно, че „Възражението, че след като е налице валиден трудов договор е налице и осигурително правоотношение не е достатъчна защита на правата и интересите на жалбоподателката. Това е така, защото може да има трудов договор, респективно трудово правоотношение, но да не се извършва реално трудова дейност. Както и, че може да има реално извършване на трудова дейност, без да е оформена с трудов договор. Във всички случаи, осигурителното правоотношение не може да се предполага, а следва да бъде установен юридическият факт в условията на пълно доказване, че се извършва трудова дейност, за да възникне правото на обезщетение за осигурителните събития“./виж Решение № 7991 от 27.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1528/2024 г./.

В заключение В КСО не се съдържа легална дефиниция за понятието "добросъвестност", при получаване на осигурителни плащания. С оглед общите принципи на правото, за добросъвестно получени осигурителни плащания следва да се считат тези, за които осигуреното лице е имало съзнанието и субективното усещане, че му се дължат. Очевидно качеството съпруга е породило такива усещания, още повече – при липсата на установени данни за изисквания на работодателя към нея, извън и отвъд това и качество.

Съгласно чл. 114, ал. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни

плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Съдът намира, че липсата на уронявана трудова дейност в полза на дружеството през процесния период я изключва от качеството на осигурено лице и съответно е предпоставка за възстановяване на получените суми като обезщетение за временна неработоспособност./в този смисъл виж Решение № 5156 от 24.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7155/2023 г.,/.

С оглед дотук изложеното съдът приема, че оспорваният акт е постановен в съответствие с материалният закон, а изложените съображения във връзка с наличието на нормативна компетентност, спазване на форма и съдържание, както и на процесуалните правила и съответствието на акта с материалният закон изключват твърдението за несъответствие с целта на закона. Не е налице превратно упражняване на власт насочено към реализиране на различен от законовият резултат – възстановяване на недължимо получени средства, нито е налице постигане на тази цел, но чрез недопустими от закона средства.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 24, изр. първо от Наредба за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. Д., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-788/23.12.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

ОСЪЖДА В. Т. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Препис от решението да се изпрати на страните.